

куването на народоучни материали, които сведочат за дълбока старина на племето ни; защото, мисли той, „всѣки вече взе не само да не крие, както по рано, потеклото си и помена му, но и да се гордѣе съ тѣхъ“. Изтъквайки родството на български езикъ съ староиндийския санскритъ и отдавнашното заселване на българитѣ въ днешнитѣ имъ жилища, той отбелязва и научната цена на всички веществени и духовни паметници, доказъ за висока наша култура нѣкога. „Запазенитѣ монети, развалини, оржжия, военни облѣкла, басни, годишни обичаи, народни пѣсни, гатанки, шеговити припѣвки, свадбени обреди, полски празници сж все остатъкъ отъ старитѣ времена и принадлежатъ на сжщия народъ, на който сж служили като законъ и наука преди откриване на писмеността“. Така и Раковски, следвайки заветитѣ на Паисия и Венелина, започва да събира градиво за народната култура и да тълкува образци отъ народната словесност и митология. Защото и той е убеденъ, че отъ „топлитѣ уста на народа“ (както се изразяваше Яковъ Гримъ, голѣмиятъ романтикъ, насърдчилъ тоя родъ научни издирвания въ Европа) ще можемъ да доловимъ най-сигурнитѣ вести върху тъмното минало и творчество на прадѣдитѣ си, за да спечелимъ по-крепка вѣра въ себе си и въ бждещето си. Родното мѣсто на Раковски, близкото до Сливенъ село Котелъ, му доставя достатъчно вещество за възкресяване на езиково, поетическо и битово минало, за описание на разни страни отъ днешния селски животъ, на обичаи, празници, носии и занаяти, съзердавани съ наслада и възторгъ и представени съ явната тенденция да се подсили националното българско самочувствие.

Селимински има сжщо за какво да се гордѣе съ родното си мѣсто. Природа, население, благосъстояние и видни дейци опредѣлятъ голѣмо, ако не дори и изключително мѣсто на този подбалкански градъ въ историята на отечеството ни. Въ обстойното си топографско-историческо описание на Сливенъ отъ 1860 г. Раковски захваля неговото „веселовидно и приятно“ мѣстоположение, съ „чистия му и животодавенъ въздухъ“, „разнитѣ му плодоносни ветви“ и изобилнитѣ рѣки и води. Графъ Хелмутъ фонъ Молтке, който презъ зимата на 1835 г. се спуска къмъ Сливенъ отъ северъ, презъ заснѣжения Котелъ, ни предава въ писмата си възхищението си отъ